

TU NGU THÀNH ĐẠO

**Tu hành phải biết mình ngu
Ngu đời hay đạo, tạo nhiều điều hay
Thành tâm hướng lộn trở về
Đạo tâm phải giữ, bền lòng tại gia**

Phật pháp nan văn. Có nghĩa là nghe qua, rất khó nghe. “Tu phải ngu”.

Thật tình thì không muốn nói hai chữ Tu Ngu, nhưng mà không nói thì quá ra ích kỷ. Thế nên Con nói, cho ai cảm thông được, thì cảm thông, giúp người này không được thì Con cũng giúp được người kia. Không chừng nghe qua, rồi cũng sẽ ngộ được chân lý.

Tại sao, tu không đạt?

Tu không đạt có nghĩa là mình tu, mà mình không biết cái tu ra làm sao. Miệng nói lổp bớp, tu, tu, tu mà không biết tu là cái gì, thành ra tu không đạt.

Tu không đạt, cứ tưởng là mình tu khôn. Dạy người này, dạy người kia. Họ dạy chưa được họ, mà họ dạy ai. Tu không biết, không hiểu, đem cái dốt của mình ra cho người ta thấy.

**Tu hoài còn dốt tưởng hay
Đem ra cái biết, cái nhìn người ta
Thân mình không biết còn không
Cứ ngu hay nói, tưởng mình tu khôn**

Nên muốn tu đạt, thì nên khép cái miệng lại.

Tại sao khép cái miệng lại, vì cái miệng nó hại cái thân. “Thần khẩu hại xác phàm”.

Nếu cái miệng mình tốt, sao mình không nói, tôi làm như vậy, như vậy tôi tốt. Chỉ cho người ta chậm rãi đàng hoàng. Chứ không phải bô bô cái miệng. Người tu mà bô bô cái miệng thì sẽ mang bệnh. Tại sao? Vì khẩu khai là thần khí tán.

**Tâm thân không được điều hòa
Tu hành cầu thả, nói nhiều thần hao
Hại cho cơ tạng bất bình
Thần kinh bấn loạn, tại vì tu sai**

Tu mà nói nhiều thì sẽ bệnh, tại sao bệnh. Vì tội nói ẩu, tội làm thị, tội làm thầy.

Tu thì càng ngày, mình khép miệng đời lại, chứ tại sao tu mà càng ngày, mình càng đem chuyện đời vào tâm mình. Đem chuyện đời vào tâm thì mới nói ra, mà nói ra toàn là chuyện đời, sao mà không trược và không bệnh. Bệnh là do cái tánh thu hút chuyện đời, nếu tu mà bỏ cái tánh đời, thì hết bệnh hoạn.

Tâm tu mà tánh vẫn còn

**Ham đời động loạn, tưởng mình tu cao
Bao nhiêu chuyện của ngoài đời
Nhét vào khối óc tâm mình sân si**

Tu mà sân si là còn mang tánh đời, mang tâm đời. Tưởng mình biết chuyện đời nhiều, chuyện thiên hạ nhiều là mình tu cao thì sai.

Người tu mà còn mang tâm đời, cái tánh đời, nói ra là người ta biết mình trần trước hết sức. Tại sao biết! Họ nói một chập, là mình biết họ không tu. Nó nói một hồi, rồi nó chê cái này dở, nó nói một hồi, trách cái kia xấu, nói một hồi, rồi mình thấy, nó xạo luôn.

**Đi tu mà nói chuyện đời
Chê người ta xấu, chê người ta ngu
Tham lam ở chốn trường đời
Tưởng rằng mình đúng, tưởng mình tu hay**

Người tu không đạt, thì luôn luôn lúc nào họ cũng cho họ là tu khôn, tu khá, tu cao. Hễ gặp chuyện vì thì họ cũng bàn vô, mà cái bàn của họ, chỉ có hại thân thôi.

Tại sao tu hại thân?

Chuyện đáng làm, mà không làm. Mà chuyện không đáng làm, họ lại muốn làm lanh.

Còn chuyện đáng làm, là làm chuyện gì?

Chuyện đáng làm là mình làm cho mình có trật tự trước cái đã.

Chuyện trật tự của mình là chuyện gì?

Là chuyện cá nhân của mình cho có ngăn nắp, trước sau như một. Biết thì nói, không biết thì thôi. Chứ không phải cái gì cũng biết, cũng nói.

Cái gì mà mình cũng biết, cũng nói, thì mình khỏi tu.

**Việc mình mà chẳng lo xong
Làm sao lo được, chuyện người thế gian
Cái lo là sửa cho mình
Làm sao đừng động, chuyện đời thế gian**

Muốn lo cho mình đâu đó, có trật tự, trước hết lo cho mình. Sửa cái miệng nói bậy, nói hỗn, nói ác và cái miệng ăn uống mất trật tự. Nội cái miệng mình ăn uống mất trật tự thôi, thì làm sao cái miệng nói chuyện khác đúng.

Người nào không tin, thử nghiệm lại cái chuyện ăn uống của mình thường ngày, thì cũng biết, cái miệng mình ra sao. Nếu mà cái miệng mình nói đúng, sao mà không có ai nghe. Nếu nói đúng, sao không thâu bằng hoặc ghi lại trong sách vở. Để biết mình nói đúng.

Bởi vì, một lời nói đúng là lời chơn ngôn, rất có ý nghĩa để cho người đời học hỏi. Còn như mình đã nói hết mấy chục năm rồi mà không có ai thâu, không có ai

hiểu, như là con mình hoặc chồng hay vợ mình chẳng hạn. Mình nên thận trọng lời nói mình.

**Miệng mình ăn nói tùm lum
Không tin thì thử, nghiệm mình lúc ăn
Lúc ăn chẳng biết luật Trời
Làm sao nói đúng, cho người ta tin**

Muốn người ta tin mình là mình trước hết phải sửa mình. Sửa cái miệng đừng hống ầu, đừng chê khen, đừng bép xép, đừng ác ôn và cho mình hay.

Muốn tu đạt thì nên dùng phép ẩn thân hay phép soi hồn cho kỹ.

**Soi hồn mắt sáng mặt tươi
Tâm mình phân hiểu, chuyện đời chuyện ta
Chuyện ta thì phải sửa mình
Ngày đêm mẫn cán, tham thiên định tâm**

Tâm mà định rồi thì đâu cần lo chuyện đời, mà chuyện đời rất minh mẫn sáng suốt. Sáng suốt là mình biết chuyện nào, nên làm và chuyện nào không nên làm, cái nào làm trước cái nào làm sau.

Chứ không phải đụng đâu làm đó, người đụng đâu làm đó, là người mất trật tự. Mất trật tự là ăn nói ngược ngạo, chuyện có nói không, chuyện không nói có. Quen với cá tánh sân si của ngày trước. Tu hoài không đạt. Tu không đạt thì sinh ra hỗn hào và khinh khi.

**Tu không đạt pháp hỗn hào
Chửi Cha mắng Mẹ, vợ chồng ngày đêm
Sân si la hét trong nhà
Khiến cho gia đạo, bất hòa chẳng yên**

Tu mà sân si thì làm cho gia đạo bất hòa. Tại sao bất hòa, vì người thiếu nhịn và thiếu chịu nhục. Tu mà mỗi cái mỗi tranh chấp với vợ, với chồng, với con thành tu sai. Tranh chấp không được thành ra tức tối. Tức tối thì sân si, thì bất hòa cả gia cang.

**Tu sai cái bệnh kéo hoài
Tại vì không hiểu, miệng hùm lẳng nhặng
Nếu mà chịu sửa cái sai
Làm tỉnh nhịn nhục, cửa nhà lại yên**

- **Còn người tu hay, tu đạt, thì khác.**
- **Họ học cái ngu và họ cho rằng họ ngu.**

Cái chuyện này, nó ngược lại cái chuyện kia, kêu bằng " Phật Pháp nan văn ".

Siêu lý là cái chỗ ngược đời này.

Tại sao người tu hay, tu đạt, họ nghĩ ngược lại tư tưởng kia?
Người tu khôn, ai chửi họ, ai mắng họ, đến thậm tệ thế nào đi nữa, họ cũng cho cái người kia đúng.

Tại sao! Bởi vì họ nghĩ, nếu mà, mình không làm sai, thì người kia, họ đâu có chửi mình.

Còn ngược lại, mình không có làm điều sai, mà vẫn bị người kia chửi. Đó chẳng qua là hiểu lầm. Có gì đâu mà người tu, mình chấp họ, mà chửi lại.

Còn nếu mà, không có người chửi rửa người tu, thì lấy gì, mình tu, thì lấy gì, mình đạt.

• **Từ cái nguyên lý, trái cẳng ngỗng này mới sanh ra “Nhất lý thông, vạn lý minh”.**

Và sanh ra lượng từ bi. Lượng từ bi là cái trí giác, trí huệ của Phật.

Trí huệ của Phật thì lại thương cái người chửi rửa họ, vì người đó họ vô minh, họ không biết.

Mà Phật lại cảm ơn cái người chửi rửa họ, nếu không có họ lấy gì có Phật.

• **Thế nên vô minh tức Phật tánh.**
• **Vô minh mà hiểu, biết, thấy, hết trơn.**
• **Chứ không phải vô minh mà không hiểu, tức nhiên là ngu.**

Nhiều người hiểu lầm tưởng vô minh là không biết cái gì.

Nó có cái mâu thuẫn và ngộ nhận, cho những người hành không tới: học chữ ngu, học chữ vô minh.

Lúc mà học tánh Phật, bị kích động. Rồi mình đem cái nhịn nhục không động, không phản kháng ra chịu đựng. Thì người ta tưởng tu theo Phật vô minh, ngu. Nhờ cái vô minh, nhờ cái không phản kháng, Phật mới phát ra trí huệ.

Trí huệ là lòng từ bi, biết thương yêu đồng loại. Người cũng người mà tại sao người đó dữ quá.

Họ hung dữ là họ chưa thấy tánh Phật ở trong họ có.
Nếu mà họ chịu tu, chịu hiền, chịu ngu, chịu thiển như Phật thì dữ, cũng trở thành Phật như thường.

Bởi vì, nhờn nhờn giai thành Phật. Ăn cướp tu cũng sẽ thành.

Ông Phật không có cái gì, và Chúa cũng không có cái gì. Chỉ có cái không.

Và “Hấp Tinh Đại Pháp” nằm ngay chỗ này.

**Tu cao thì chỉ bị đòn
Bị người ta chửi, mà mình vẫn vui
Vẫn vui vì có phép màu
Đem thân hóa giải, những gì nạn tai**

Tu hay là học cái ngu, thì mình sẽ học tới vô tận, vô cực và vô biên luôn.

Kêu bằng Phật pháp vô cực vô biên là vậy. Học tới đây thì mình mới khám phá câu từ ngữ của thuyết nhà Phật họ dùng trong kinh kệ như là vô cực, vô tận, vô biên có thật.

Còn tu mà học làm khôn, làm thầy, tưởng mình khôn là tu dại và tu ngu.

Thấy mình khôn rồi, lấy gì mà học?

Còn như mình tu ngu và thật ngu như vô minh vậy đó. Nhưng mà hiểu biết cả càn khôn vũ trụ luôn.

Sở dĩ Con nói ra, là chỉ muốn giúp người này không được thì Con giúp người kia, cho càn khôn bớt đi hiểm họa. Để người đời, người tu, đừng hiểu lầm, ghen tị và thù hận.

PHẬT TÂM

**Càn khôn vũ trụ muôn màu
Muôn hình muôn sắc, muôn màu đẹp xinh
Chung vui đóng góp vài lời
Hương thơm hạnh phúc, sống vui an lành**

**Thực hành nguyên lý trước thanh
Hóa sanh tự thức, chính mình đạt nhanh
Tâm vui hưởng thượng chung hành
Từ bi khai triển, đạo tràng nơi ta**

**Một lòng gánh vác vị tha
Tâm mang khí giới, tình thương thực hành
Thực hành cảm giác thật an
Về nơi thanh nhẹ, cùng Trời dựng xây**

**Nơi ta cảm thức chan hòa
Tình Cha tình Mẹ, tình mình gửi trao
Trao nhau tâm thức dung hòa
Con đường trật tự, tự mình đạt siêu**

**Siêu nhiên cấu trúc muôn hình
Trong không mà có, một lòng mến thương
Mến thương nguyên lý chơn đường
Chung hành phát triển, tự mình thăng hoa**

**Trong ta có sẵn Phật nền
Khai tâm trí tuệ, một lòng dựng xây
Dựng xây muôn cảnh thái bình
Muôn người chung hưởng, tình thương của Trời**

**Của Trời siêu lý diệu thâm
Giúp nhau tiến hóa, thực hành đạo tâm
Tâm mình minh lý đạo thâm
Phật tâm khai mở, một lòng từ bi**

**Kính bái
Con
Lê Thành Lợi**